

GREAT
GATSBY
CHAPTER

2.

About half way between West Egg and New York there's a horrible piece of land. It's a valley of ashes – the fields, hills, ugly little gardens, houses, chimneys, and people, look like they're all made of ash. Above all this ash sit the eyes of Doctor T. J. Eckleburg. The eyes of Doctor T. J. Eckleburg are blue and gigantic – their irises are one yard high. They look out of no face, but, instead, from a pair of enormous yellow spectacles. Evidently a crazy eye doctor put them there as an advertisement for his practice in Queens. He then forgot them and moved away, but his eyes continue to look over the place.

On one side of the valley of ashes is a small river with a drawbridge. The train always pauses here, sometimes for half an hour. It was because of this that I first met Tom Buchanan's mistress.

I went to New York with Tom on the train one afternoon. When we stopped at the drawbridge, he took hold of my elbow and forced me from the car.

"We're getting off," he insisted. "I want you to meet my girl."

I think he'd drunk a lot at lunch, and he was almost violent.

I followed him along the road under Doctor Eckleburg's eyes. The only building there was a small block of yellow brick. It contained three shops. One was for rent, another was an all-night restaurant, and the third was a garage. The sign read "Repairs. GEORGE B. WILSON. Cars bought and sold." I followed Tom inside.

The interior was poor and bare; the only car I saw was a dusty, wrecked Ford in the corner. The owner appeared, wiping his hands. He was a blond, empty man, and slightly handsome. When he saw us he suddenly looked hopeful.

"Hello, Wilson," said Tom. "How's business?"

"I can't complain," answered Wilson. "When are you going to sell me that car?"

"Next week; I've got my man working on it now."

"Works pretty slow, doesn't he?"

Asi napůl cesty mezi Východním Vejcem a New Yorkem je hrozný kus země. Je to údolí popela – pole, kopce, ošklivé zahrádky, domy, komíny a lidé, všichni vypadají, jako by byli z popela. A nad tím vším popelem sedí oči doktora T. J. Eckleburga. Oči doktora T. J. Eckleburga jsou modré a obrovské – jejich duhovky měří jeden yard. Nevyhlížejí z žádné tváře, ale z obrovských žlutých brýlí. Zjevně je tam umístil nějaký šílený očař jako reklamu na svou ordinaci v Queensu. Pak na ně zapomněl a odstěhoval se, ale jeho oči se stále po tom místě rozhlížejí.

Na jedné straně údolí popela je malá říčka s padacím mostem. Tam vždycky staví vlak, někdy i na půl hodiny. Díky tomu jsem poprvé potkal milenku Toma Buchanana.

Jednoho odpoledne jsem s Tomem jel do New Yorku. Když jsme zastavili u padacího mostu, vzal mě za loket a vytlačil mě z vagónu.

„Vystupujeme,“ naléhal. „Chci, aby ses poznal s mou holkou.“

Myslím, že u oběda hodně pil a byl skoro agresivní.

Šel jsem za ním po silnici pod očima doktora Eckleburga. Jedinou budovou byla kostka ze žlutých cihel. Byly v ní tři obchody. Jeden byl k pronajmutí, druhým byla restaurace s celonočním provozem a třetím byl autoservis. Na ceduli stálo „Opravy. GEORGE B. WILSON. Koupě a prodej aut“. Šel jsem za Tomem dovnitř.

Vnitřek byl chudý a holý. Jediné auto, které jsem tam viděl, byl zaprášený rozbitý Ford v rohu. Objevil se majitel a utíral si ruce. Byl to světlovlasý tupý muž, trochu pohledný. Když nás uviděl, najednou vypadal jako někdo s nadějí.

„Zdravím, Wilsone,“ řekl Tom. „Jak jdou kšefty?“

„Nemůžu si stěžovat,“ odpověděl Wilson. „Kdy mi prodáte to auto?“

„Příští týden. Už na tom pracuje můj člověk.“

„Docela pomalu, že jo?“

“No, he doesn’t,” said Tom. “If you feel that way, maybe I’d better sell⁵ it somewhere else.”

“I don’t mean that,” explained Wilson quickly. “I just meant—”

His voice faded off and I heard footsteps on the stairs. In a moment the thick figure of a woman blocked out the light from the office door. She was in her middle thirties, and a little stout. Her face was not beautiful, but she seemed vibrant and sensuous. She smiled slowly and, walking past her husband, shook hands with Tom, looking him in the eye. Then she wet her lips, and without turning around spoke to her husband in a soft, coarse voice:

“Get some chairs.”

“Oh, sure,” agreed Wilson, and hurried toward the little office. His wife moved close to Tom.

“I want to see you,” said Tom. “Get on the next train.”

“All right.”

“I’ll meet you by the news-stand on the lower level.” She nodded and moved away from him as George Wilson returned with two chairs.

We waited for her down the road.

“Terrible place,” said Tom, frowning at Doctor Eckleburg. “It does her good to get away.”

“Doesn’t her husband object?”

“Wilson? He’s so dumb. He thinks she goes to see her sister in New York.”

So Tom Buchanan and his girl and I went up together to New York. At the news-stand she bought a copy of TOWN TATTLE and a moving-picture magazine, and in the station drug-store some cold cream and a small flask of perfume. Up-stairs, she let four taxicabs drive away before she selected a new one, lavender-colored. We drove into the sunshine and immediately she turned from the window.

„Ne, to ne,“ řekl Tom. „Jestli vám to tak připadá, možná bych to mohl prodat jinde.“

„Tak to nemyslím,“ vysvětloval rychle Wilson. „Jen jsem chtěl říct —“

Jeho hlas utichl a já uslyšel na schodech kroky. Za okamžik světlo od dveří kanceláře zakryla silná ženská postava. Bylo jí kolem pětatřiceti a byla trochu při těle. Neměla pěknou tvář, ale vypadala energicky a smyslně. Pomalu se usmála, prošla kolem svého manžela a potřásla si rukou s Tomem, dívajíc se mu do očí. Pak si navlhčila rty, a aniž by se otočila, promluvila tichým drsným hlasem na manžela.

„Dones nějaké židle.“

„Ano, jistě,“ souhlasil Wilson a spěchal do maličké kanceláře. Jeho žena se přiblížila k Tomovi.

„Chci se s tebou vidět,“ řekl Tom. „Nasedni do dalšího vlaku.“

„Dobře.“

„Sejdu se s tebou u novinového stánku na dolním nástupišti.“ Přikývla a poodstoupila od něj, zatímco se George Wilson vracel se dvěma židlemi.

Čekali jsme na ni u silnice.

„Příšerné místo,“ řekl Tom a mračil se na doktora Eckleburga. „Dělá jí dobře, když se odsud dostane.“

„Její manžel proti tomu nic nemá?“

“Wilson? Ten je tak hloupý. Myslí si, že jede za sestrou do New Yorku.“

Tak Tom Buchanan, jeho děvče a já jsme společně jeli do New Yorku. U novinového stánku koupila výtisk MĚTSKÝCH KLEPŮ a nějaký filmový časopis a v krámě na nádraží pleťový krém a malou lahvičku parfému. Nahoře nechala odjet čtyři taxíky, než vybrala nový, levandulové barvy. Vyjeli jsme do slunce a ona se okamžitě obrátila od okénka.

“I want to get one of those dogs,” she said. “I want to get one for the apartment.”

We backed up to an old man with a basket full of small puppies.

“What kind are they?” asked Mrs. Wilson, as he came to the taxi-window.

“What kind do you want, lady?”

“I’d like to get one of those police dogs.”

The man picked one up, wriggling, by the back of the neck.

“That’s no police dog,” said Tom.

“No, it’s not exactly a police dog,” said the man.

“I think it’s cute,” said Mrs. Wilson. “How much is it?”

“Ten dollars.”

Mrs. Wilson took the dog and set it on her lap.

“Is it a boy or a girl?” she asked.

“A boy.”

“It’s a bitch,” said Tom decisively. “Here’s your money. Go and buy ten more dogs with it.”

The cab stopped in front of a row of white of apartment-houses. Mrs. Wilson gathered up her dog and her other purchases, and went haughtily in.

“I’m going to have the McKees come up,” she announced in the elevator. “And call up my sister.”

The small apartment was on the top floor. The living-room was crowded with a set of furniture that was too large for it. I had to stumble over it to move across the room.

Mrs. Wilson was first concerned with the dog. A reluctant elevator-boy went for a box full of straw and some milk. He added a tin of large, hard dog-biscuits. Tom brought out a bottle of whiskey from a locked drawer.

„Chci jednoho z těch psů,“ řekla. „Chci ho do bytu.“

Zacouvali jsme ke staříkovi, který měl košík plný štěňat.

„Co je to za rasu?“ zeptala se paní Wilsonová, když přišel k okénku taxíku.

„Jakou rasu sháníte, paní?“

„Chtěla bych jednoho z těch policejních psů.“

Muž vytáhl jedno kroutící se za kůži na zádech.

„To není policejní pes,“ řekl Tom.

„Ne, není to úplně přesně policejní pes,“ řekl muž.

„Myslím, že je roztomilý,“ řekla paní Wilsonová. „Kolik stojí?“

„Deset dolarů.“

Paní Wilsonová vzala psa a posadila si ho na klín.

„Je to kluk nebo holka?“ zeptala se.

„Kluk.“

„Je to fena,“ řekl Tom rozhodně. „Tady jsou peníze. Jděte a kupte si za to dalších deset psů.“

Taxík zastavil před řadou bílých činžáků. Paní Wilsonová posbírala psa a další nákupy a vešla povýšeně dovnitř.

„Řeknu McKeeovum, aby přišli,“ oznámila u výtahu. „A zavolám sestře.“

Malý byt byl v posledním patře. Obývací pokoj byl zaplněný nábytkem, který byl na něj příliš velký. Musel jsem přes něj klopýtat, když jsem se chtěl pohybovat po pokoji.

Paní Wilsonová se nejdříve starala o psa. Neochotný chlapec od výtahu šel pro krabici se slámou a mléko. Přidal k tomu plechovku velkých tvrdých sucharů pro psy. Tom vytáhl ze zamčeného sekretáře láhev whisky.